

**TOUŽÍM
VZPLANUTÍ
PŘÍBĚH
TŘETÍ
PO
TOBĚ**

J.T. GEISSINGER

TOUŽÍM
PO TOBĚ

Text copyright © 2018 by J. T. Geissinger, Inc.
This edition is made possible under a license arrangement
originating with Amazon Publishing, www.apub.com,
in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Blažena Kukulišová, 2022
Cover © Sabina Chalupová, 2022
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky
www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2640-0 (pdf)

J. T. GEISSINGER

TOUŽÍM PO TOBĚ

1

KIMBER

Ať je žena jakkoli boubelatá, obyčejná či chudá, v opravdových svatebních šatech si bude připadat krásnější než princezna z pohádky.

Zrovna si říkám, že Popelka může políbit mé krásné pozadí.

S bušícím srdcem vyjdu ze dveří šatny v extravagantním obláčku hedvábí a krajky, který jsem vyráběla tři měsíce, a čekám na Jennerovu reakci.

Je ještě lepší, než jsem doufala.

„U chlupatých koulí Winstona Churchilla!“

Vyskočí na nohy z ohavného divanu potaženého kartounem, kde si hověl, zatímco jsem se chystala na obřad. V perfektním smokinu od Armaniho mu to neskutečně sekne. Pomalu si mě prohlíží odshora až dolů. „Jsi anděl! Vidina! Přímo *bohyně!*“

Začervenám se. Komplimenty jsou mi příjemné asi jako klystýr. „Díky.“

Vyšpulí rty, zamračí se a přeloží paže přes hrud. „Bylo by hodně nevhodné, kdyby se mi postavil? Tam dole začíná být trochu těsno.“

Potěšeně se zasměju. „Francouzská krajka tě vždycky rajcovala.“

Mávne rukou ve vzduchu, panovačný jako královna. „Zatoč se, drahoušku. Potřebujeme tyhle šaty vidět v akci.“

Zvedám lem a točím se jako baletka. Závoj se mi vznáší kolem ramen, podobný skvostné svatozáři spředené z průzračné mlhoviny.

Když se zastavím a znovu se k Jennerovi otočím, předstírá dojetí a zakrývá si pěstí ústa.

„Moje holčička je už dospělá.“

Vzdychnu a podívám se ke stropu. „Probůh. Jsi *o měsíc* starší než já.“

„Myslím to obrazně!“ Zvedá ruce, kráčí ke mně tou svou elegantní chůzí, bere mě do náruče a opatrně, aby mi nezmuchlal šaty a nerozmazal šminčky, mě líbá na tváře. „Přiznávám, chvílemi jsem už nevěřil, že se s tebou Brad ožení...“

„Řekl jsi mi doslova, a teď cituju: ‚Ten hajzlík si tě nikdy nevezme.‘“

Zasténá. „Mary Poppinsová, ty máš sloní paměť! Jak říkám, občas jsem tomu nevěřil, ale moc mě těší, že jsem se přece jen mýlil. Kvůli tobě.“

Odtáhne se a jemně mi sevře ramena. Jelikož ho znervózňuje, když něco není, jak má být, zastrčí mi za ucho neposlušnou kadeř, která vyklouzla z drdolu. Nasadí přísnější tón a jeho britský přízvuk zní ještě úsečněji. „Ale jestli udělá jedinou věc, ze které budeš nešťastná, jestli tě třeba jen přiměje se *mračit*, tak toho hajzlíka vykastruju rezavým nožem na máslo.“

Zadívám se na Jennerův příkrý výraz a usměju se. „Taky tě mám ráda,“ odpovím zjihle.

„Jsi nechutně sentimentální.“

Říká to přezíravě, ale vidím, jak se mu chvěje spodní ret. „Připomenu ti to, až do toho praštím já a ty budeš bulit do kapesníku, kámoško.“

Chvilku zamyšleně mlčí a pak si začne pohrávat s okrajem mého závoje. „Nemáš na poslední chvíli cukání?“

„Ne.“

Na tohle čekám tři roky. Do Bradleyho Hamiltona Wingatea III. jsem se šíleně zabouchla v okamžiku, kdy jsem ho uviděla poprvé. Tohle je nejšťastnější den mého života. Mohl být ještě perfektnější,

kdyby mě uličkou k oltáři vedl tatínek, ale protože mu silná klaustrofobie znemožňuje létat přes oceán, ujme se toho úkolu pohledný, elegantní Jenner. Zvládne to skoro stejně dobře.

Dál si hloubavě pohrává se závojem a říká: „Venku stojí můj jaguár, víš? Za necelé dvě hodky bys mohla být v kraji vinic, dopřávat si masáže a okukovat v Meadowoodu kluky u bazénu.“

Nasupeně na něj pohlédnu. „Vím, že Brada nemusíš, ale jestli mi zkazíš svatební den hnusným najížděním na mého nastávajícího, zapálím ti tvou sbírku luxusních šátků od Gucciho.“

Zašklebí se. „Tak už se nečerti, ty vdavekchtivá *Bridezilla*. Odted' mlčím jako hrob.“ Dělá, že si zamyká pusou a zahazuje klíč, a pak dodá: „Ale pamatuj na moje slova, že máš na mnohem víc...“

„Jennere!“

Všimne si, že zatínám pěsti, skřípám zuby a poulím oči. „Máš pravdu,“ odpoví tiše. „Uznávám vinu. Chci pro tebe jen to nejlepší, to je vše.“

Nepřipomíná mi, kolikrát jsem mu po nějaké hádce bulila na rameni a kvílela, že je Brad emočně plochý, pomlčí o všech ubrečených telefonátech, kdy jsem se užírala tím, proč se nevymáčkne a nedá mi prstýnek, nebabrá se v tom, kolikrát jsme do sebe lili mimosu a dumali, o co možná přicházím.

Ale tohle všechno je teď pryč. Už jen projdeme tím, čím musíme projít, abychom dosáhli štěstí až do smrti, které jsme už měli dávno mít.

Až budeme svoji, všechno se změní.

Chystám se to Jennerovi povědět, ale vtom do místnosti vtrhne svatební koordinátorka, šermuje rukama, udýchaně supí a tmavé vlasy má od srpnové vlhkosti celé kudrnaté.

„Už je čas! Je to tady! Jsou všichni připravení?“ Vidí nás, zarazí se a položí si ruku k hrdlu. „Prokrindapána, vypadáš senzačně.“

„Díky, Mirando.“

Zamrká. „Jasně ty taky,“ odpoví a dojde mi, že mluvila o Jennerovi.

Jenner vidí můj kyselý výraz a zachechtá se. „Neboj, drahoušku. Až půjdeme uličkou, přihrbím se a budu špulit pusou, abys oproti mně vypadala ještě senzačněji.“

„Fajn,“ říkám suše. „Až na to, že přihrbený a s vyšpulenou pusou jsi na tom ještě líp, ne hůř. Nechce se mi věřit, že jsem byla tak pitomá a požádala manekýna, ať mi dělá svědku. Lituju dne, kdy jsem tě poznala.“

„Máš *kliku*, žes mě poznala. Kdybych před deseti lety nesehrál, že jsem tvůj kluk, abych tě zachránil před tím neandertálcem, co nad tebou slintal v oddělení obuvi u Neimana, možná bys tam pořád ještě byla a zdvořile se snažila vyhnout jeho velkým chlupatým prackám.“

„Sklapni a dej mi pugét.“

Vyškube ho z vázy na stolku u okna a s ohrnutým rtem si ho prohlíží. „Kaly? Dobrotivý bože. To je pohřební kytka.“

„Jestli řekneš něco, co se jen vzdáleně blíží poznámce *Jak vhodně*, vykuchám tě jako rybu.“

Dívá se na mě s chladným opovržením, což je britská verze náklonnosti. „Á, další hrozby násilím. Navíc o svatebním dni. Ty jsi hotový don Corleone. Nejspíš za to může tvoje italská krev.“

„To si teda piš. A teď padáme do uličky, prevíte.“ Otočím se zpátky k šatně a zahulákám: „Holky!“

Ven vyjdou Bradova sestra Ginny – dvojnice Grace Kellyové – a moje kamarádka od střední školy Danielle, která přiletěla na svatbu z Ohia. Obě na sobě mají šifonové šaty v odstínu šampaňského šité na míru a vypadají nádherně, ačkoli Daniellina ňadra mají co dělat, aby nevyklouzla ze živůtku.

„Měla jsi tam pro ty dudy postavit lešení,“ podotkne Jenner a polekaně si prohlíží její hrudí.

Danielle zatřepe bujnými vnaďami a pošle Jennerovi vzdušný polibek. „Snažila se, ale děvčata potřebují volnost. Donutila jsem ji všechny kostice vyndat.“

Jenner se tváří znepokojeně. „Je tohle svatba, nebo kabaret?“

„Svatba, a ne ledajaká,“ říká Ginny a naposledy si přemázne rty leskem. Zajistí tubičku vrškem, položí ji na stolek a s úsměvem se otočí k Jennerovi. „Jsou tu všichni, kdo v San Franciscu něco znamenají. Nemůžu se dočkat, až uvidím, co o tom vyjde v novinách!“

Zachvěju se. „Noviny. Bože, radši mi to nepřipomínej.“

„Vím, že za tebou všude chodili ti otrapové z bulváru, ale lidi, které táta najal, aby o svatbě něco napsali, jsou úplně v pohodě. Pro tvou firmu to bude skvělé, Kimber.“ Ginny si uhlazuje šaty pod pasem. „Tyhle róby jsou senzační a ty vypadáš jako princezna. Až vyjdou fotky, tvůj zapadlý kráček bude slavný.“

„Klepu na dřevo.“

„A teď prosím pojďme! Všichni!“ vykřikne rozčileně Miranda.

Beru Jennerovi z rukou kytku a zhluboka se nadechnu, abych zklidnila ječící nervy. Ne že by to pomáhalo, ale něco zkusit musím. Můj antiperspirant už teď kolabuje, žaludek mám úplně zauzlovaný a ruce se mi třesou tak, že se kaly zmítají v křeči.

Danielle a Ginny popadnou svoje pugéty, vykročí a po nich vyjde-me z místnosti já a Jenner, zavěšení do sebe. „Je to tady, drahoušku. Showtime,“ zamumlá Jenner, zatímco se kolem nás rojí fotografové a rozbzučí se kamery. „Zvedni bradu, narovnej záda a vystrč prsa.“

Zvedám hlavu, napřímím ramena a ze všech sil se snažím nelapat po vzduchu jak nějaké paví očko. Když zahneme za roh a vejdemo těžkými dřevěnými dveřmi do chrámové předsíně, udeří mě do uší tóny Pachelbelova Kánonu D dur. Miranda nás horečně pobízí, ať jdeme dál. Jenner tiskne mou třesoucí se ruku. Uděláme několik dalších kroků a jsme v chrámové lodi.

Je to tak krásné, že jsem na chvíli úplně ohromená. Kytky, svíčky, spousta senzačně oblečených hostů, kteří povstali, když jsem vešla dovnitř.

A u oltáře mě čeká Brad, vysoký a se širokými rameny. Smoking mu padne jako ulitý.

Naše pohledy se zdálky setkají a cítím, jak se mi dme srdce. Je naprosto dokonalý, asi jako perfektní americký jablečný koláč. Hranatá čelist, zlatavý bronz, blondaté kadeře, které se v osvětlení blyští. Pyšný postoj a absurdně fešácký vzhled.

Můj princ Krasoň. Krásnější než všechno jiné dohromady, dokonalejší než mé nejdívočejší sny.

Až na ten výraz čiré hrůzy, co se opravdu tluče s jeho smokinem.

Trochu škobrtnu a Jenner mi znovu stiskne ruku. „Klídek, drahoušku.“

Suneme se uličkou ledovcovým tempem, jak nás k tomu při zkouškách nutila Miranda. Krok – a pauza. Další krok – a pauza. Prý to navýší drama. Rozhodně měla pravdu, protože s každým krokem, jímž se k Bradovi přiblížím, se mu z obličeje vytrácí barva, až vypadá úplně mrtvolně.

Moje srdce pod hrudní kostí uvěřitelně předvádí umírající rybkou, divoce poskakuje a lapá po dechu.

Jenner přes snaživý úsměv tiše podotkne: „Ten tvůj rozmazlený hošan se tváří ještě nakrkleji než obvykle.“

Zato já se usmívám tak zešíroka, až mám pocit, že mi rupne obličej. Na konci uličky číhají dva fotografové a cvakají spouští, takže se snažím odpovědět, aniž bych pohybovala rty. „Tváří se, jako kdyby stál před popravčí četou. Je to normální?“

„Satanovi možná dopadla na kůži kapka svěcené vody a teď se snaží přede všemi tačkovými voliči neproměnit v prach.“

Jennera zabiju až později. Teď musím vynaložit veškeré úsilí, abych udržela naživu svůj úsměv.

Když dorazíme na konec uličky, zřetelně vidím, že je Brad mrtvolně bledý, po spáncích mu stéká pot a v očích se zračí panika divokého zvířete lapeného do pasti. Jeho svědek Trent se vedle něj zubí jako blázen a okukuje Daniellin dekolť.

Farář se zeptá tak hlasitě, že sebou škubnu: „Kdo tuto ženu prodává za tohoto muže?“

„Dává se mu sama,“ odpoví uhlazeně Jenner navzdory Mirandou schválené odpovědi *Já*. Načež mě postrčí k Bradovi, který má zjevně co dělat, aby se udržel při vědomí.

S rozechvělým úsměvem k němu přistoupím a zašeptám: „Zlato, jsi v pořádku?“

Zamrká jak ptáček a polkne. Zaskřehotá jako žába a ten zvuk se ani trošičku neblíží slovu *ano*. Viděla jsem oběti autonehod, které byly v lepší formě.

Vrhnou zoufalý pohled na jeho rodiče v přední řadě. Senátor Wingate a jeho manželka jsou bezvadně oháknutí, stejně jako všichni ostatní. Jenže na rozdíl od všech se tváří skoro stejně nervózně jako jejich syn.

Něco tu příšerně nehraje.

Zmocňuje se mě strach, svírá mi srdce.

Farář říká něco, co přes svůj dunivý srdeční pulz neslyším. Jsou to jen *slova, slova, slova*, nesmyslný soundtrack zdůrazňující můj tísnivý pocit zhouby, když s narůstajícím děsem zírám na svého vyvoleného, jemuž evidentně chybí málo k tomu, aby se pozvracel nebo omdlel.

Případně obojí.

Kněz dopovídá to, co říkal, a otočí se k Bradovi. „Bradley Hamiltone Wingate, berete si tuto ženu za svou zákonnou manželku? Budete ji milovat a ctít v dobrém i ve zlém, v bohatství a chudobě, dokud vás smrt nerozdělí?“

Brad na mě mlčky zírá a poulí oči tak, že jsou vidět celá bělma. Na krku mu horečně pulzuje žíla. V hrobovém tichu se rozléhá cvakání spouští fotoaparátů jako nějaká střelba.

Když už to trvá nepříjemně dlouho, farář si odkašle. „Synu?“

Bradova ústa pracují, ale nevycházejí z nich žádná slova.

Ve vzduchu jiskří napětí. Hosté poposedají a šeptají si. Mezi lopatkami mi stékají studené krůpěje potu. Přes rameno se zoufale podívám na Jennera, který Brada probodává nebezpečně tvrdým pohledem.

Senátor Wingate, ve smokingu zavalitý a brunátný, se vyklání z přední řady a syčí: „Bradley!“

Kouzlo, které na Brada působí, je zřejmě prolomeno, protože konečně promluví. „No... já...“

Zběsile přikyvuje, pohupuje hlavou jako panenka na hraní. Zoufalství propůjčuje mému hlasu hysterický nádech. „Ano, zlato?“

Mohutně se nadechne, zprudka vydechne a pak – jako když se protrhne přehradní hráz – začne nesouvisle blábolit. „Já nemůžu, prostě to nemůžu udělat, je mi líto, ale neudělám to. Tati...“ Otáčí se k otci, který se už zvedá z kostelní lavice. „Nemůžu, v žádném případě, nemůžu si ji vzít!“

Jeho otec s řevem rozzuřeného býka zaútočí. Vrhne se na Brada a oba se v propletenci paží a nohou kácejí. S dunivým rachotem dopadnou na mramorovou podlahu u oltáře, přičemž se překotí mosazný svícen a shromážděný dav užasle lapá po dechu.

Tři sta lidí vyskočí na nohy.

Bradova matka žalostně kvílí.

Fotáky cvakají, kamery škodolibě bzučí.

Někdo se zahihňá a tiše podotkne: „Tolik k Bradovu dědictví.“

Pak se prostorem zvučně rozlehne bolestná ozvěna pronikavého, mučivého jekotu, který jako by přicházel odevšad. Tříští se do tisícovky menších výkřiků a ty se znovu a znovu odrážejí od chladných mramorových povrchů a míří vysoko ke krovům, jako když polekaně vzlétne hejno vylekaných vřeštících ptáků.

Je to příšerný zvuk. Něco tak děsivého jsem v životě neslyšela.

Teprve když mě Jenner popadne a táhne od schodů u oltáře, dojde mi, že ten příšerný jekot vychází ze mě.

2

KIMBER

Fotky jsou katastrofální.

„Dívej se na to z té světlé stránky,“ říká Jenner z mého gauče, kde si hoví opřený o hromadu polštářů a pojídá nízkotučné čipsy. „Satanův nos už nebude nikdy rovný.“

Beru jako malou satisfakci, že když jsem se vyprostila z Jennerovy náruče, ubalila jsem Bradovi dobře mířenou ránu pěstí a přerazila mu nos. Vřískal jak pavíán a z obličeje mu stříkala krev jako z nějaké fontány. Dokonce i jeho otec vypadal, že na něj ta trefa udělala dojem.

„Jo,“ říkám trpce. „Jeho nos a moje srdce. Obojí na maděru.“

V těch třech dnech od svatby, která se nekonala, jsem ustavičně bulila, ládovala se zmrzlinou, roztrískala všechny svatební porcelán a málem jsem ochrptěla po všem tom ječení do zdí. Nevytáhla jsem paty z bytu a nezvedala telefon. Ještě si taky zakážu internet, protože si jím razí cestu fotky mého veřejného zhanobení.

Tu, na které Bradovi přerážím nos, si ovšem nechám. Vytiskla jsem ji a přilepila na ledničku.

Plácnu sebou na břicho a podepřu polštářem bradu. Ležím na zemi uprostřed obýváku, kde jsem strávila velkou část předchozích tří dnů. K ložnici se radši nepřibližuju, protože pokaždé, když projdu kolem, na mě potměšile hledí postel, o kterou jsme se s Bradem dělili.

Beztať bude brzy pryč. Sama si tenhle byt nemůžu dovolit. Až se přikutálí první den v měsíci, nenastěhuju se do půvabného viktoriánského domku v Ashbury Heights, který nám Brad koupil. Přemístím se do kumbálu za svým krámkem a budu si hledat garsonku. Něco levného za městem. Pokud možno v suterénu, abych nemusela nikoho potkávat.

„Zhrzená švadlenka!“ ječel jeden novinový titulek.

Zredukovali mě na šmejďácký televizní film.

„Danielle mi poslala textovku, že ve zdraví docestovala domů. Chtěla vědět, jak na tom jsi.“

„Cos jí odpověděl?“

„Zalhal jsem, že to zvládáš v pohodě. Věděl jsem, že by jinak s tím svým poprsím udělala čelem vzad, sedla do letadla a přífrčela zpátky.“ Dělá, že je mu na zvracení. „Nechápu, jak někdo může vyrůst v San Fran a pak se přestěhovat do Clevelandu. Floridou Středozápadu je přece Ohio.“

„Jsi příšerný snob.“

„Merci. Kdy zavoláš svému otci?“

Se sténáním zabořím obličej do polštáře. Když pomyslím na všechny peníze, co mi táta poslal na svatbu, chce se mi umřít. Už jen látka na tolik šatů stála tisíce.

Promluvím a můj hlas zní přes polštář tlumeně. „Myslí si, že jsem na líbáncích. Zbývá jedenáct dní, než mu budu muset zavolat.“

„Pokud neuvidí fotky na netu.“

Zvažuju to, ale jelikož je technický antitalent, usoudím, že je skoro nulové riziko, aby se ocitl u nějakého počítače tak blízko, že zahlédne důkaz o tom, jak se jeho dítěti otevřeně posmívá smetánka celého San Francisca. Jednou jsem mu poslala k Vánocům čtečku a chtěl vědět, jak se otvírá. Myslel, že je to hodně tenká knížka.

„Pověz mi ještě jednou, proč jsme nejeli na vaše líbánky, jako to udělaly holky ze *Sexu ve městě* poté, co dal Carrie u oltáře kopačky pan Božský?“

„Protože dva týdny v chlapském ranči v Montaně byla Bradova představa blaženosti, ne moje. A víš velice dobře, že Carrie nedostala kopačky u oltáře. Dozvěděla se to po telefonu u kostela ještě předtím, než musela projít uličkou.“

Měla kliku.

Jenner nostalgicky vzdychá. „Naopak, drahoušku. Dva týdny v chlapském ranči, to zní jako učiněný ráj. Představ si všechny ty kovboje. A jejich lasa. Panečku.“

Vzhlednu a vidím, že si ovívá obličej prázdným pytlíkem od čipsů.

„Ne. Žádní kovbojové. Vlastně vůbec žádní chlapi. Nevadilo by mi nevidět po zbytek života už ani jediného muže!“

Jenner se přestane ovívat a vytáhne obočí. „Uvědomuješ si, že jsem pyšný majitel penisu?“

„Ty se nepočítáš.“

„Auvajs!“

„Přece víš, jak to myslím!“ Plácnu sebou zase na polštář, ale pak slyším ode dveří vpředu klepání a znovu se nadzvednu.

S Jennerem se na sebe podíváme. Rozbuší se mi srdce. Bouchání se ozve opakovaně, tentokrát hlasitěji.

Napůl vyděšeně a napůl zuřivě zašeptám: „Myslíš, že je to Brad?“

Jenner s velkým pobavením odpoví: „O tom vcelku pochybuju, drahoušku, vždyť má klíč. A vůbec, nejspíš si ještě vybírá ze zubů kousky chrupavky.“ Klepání pokračuje, Jenner vsedě napřímí záda a zadívá se ke dveřím. „Chceš, abych tam šel?“

„Proč tūkají, místo aby zvonili?“ Z nějakého důvodu mi to připadá jako zlé znamení. Co za člověka raději znovu a znovu buší pěstí na dveře, než aby hezky civilizovaně stiskl tlačítko?

„Vykouknu špehýrkou a podívám se, kdo to je.“

Než se zmůžu na nějakou námitku, Jenner vyklouzne z pokoje. Za chvíli se z chodby nese jeho hlas. „Vypadá to na kurýra. Mám otevřít?“

Kurýr? Spíš se nějaký další paparazzi snaží ukořistit momentku té zavržené chudery, která se nikdy nestane senátorovou snachou.

Nakonec mě přemůže zvědavost. Odklušu v teplácích umazaných od zmrzliny bosky k předním dveřím a odstrčím Jennera, abych mohla přitisknout tvář ke dveřím a vyhlédnout špehýrkou ven.

Opravdu tam stojí chlápek oblečený jako kurýr a drží malou obálku a psací podložku.

„Myslíš, že je to léčka?“ šeptám. „Třeba je to ve skutečnosti někdo z bulváru a tou podložkou se dá fotit.“

„Ach ano,“ říká Jenner sarkasticky. „Starý známý foťák ve tvaru podložky. Prý to teď frčí.“

„Co ten chlápek, který včera zaklepal na dveře a tvrdil, že je od dodavatele elektřiny, jenže pak se z něj vyklubal novinář z *Examineru* a chtěl vědět, jestli jsou pravdivé zvěsti, že jsem na sebevraždu?“

Jenner špulí pusou. „Na tom něco je.“

„No vidíš!“

Jenner si povzdechne. „Jestli se tě tenhle chlapík pokusí vyfotit a pak to prodat bulváru, ušmiknu mu koule. Spokojená?“ Odklidí mě z cesty a otvírá dveře. „Ahoj. Jak vám můžu pomoci?“

„Mám zasilku pro slečnu DiSantovou.“ Kurýr si prohlíží Jennera odshora až dolů. „To jste vy?“

Byla by to absurdní otázka, ale jelikož má Jenner na sobě můj huňatý fialový župan a dlouhou rezavou paruku, kterou jsem koupila před pár lety na Halloween, a teď ji vylovil z mé skříňce, je to vcelku oprávněný dotaz.

Jenner je hezčí než většina žen, co znám. Škrtám... hezčí než všechny ženy, které znám.

„Sice to zní pěkně,“ povídá Jenner, „ale musím vám s politováním sdělit, že ve skutečnosti nejsem slečna DiSantová.“ Ukáže na mě. „Dotyčná dáma je zde.“ Odmlčí se. „A pozor, termín *dáma* používám volně.“

Kurýr mi rychle podá obálku. Když si ji vezmu, přistrčí mi podložku a říká: „Podepište u čísla dvanáct.“

Podepíšu se, kurýr odejde a Jenner zavírá dveře. Roztrhnu tenkou lepenkovou obálku a nahlédnu dovnitř. Vidím další obálku, čtvercovou v odstínu slonoviny. Je na ní černým inkoustem nadepsáno celé moje jméno šikmým rukopisem s kudrlinkami.

Jenner mi nakoukne přes rameno a prohlásí: „Ó, noblesní. Myslíš, že je to pozvánka na nějaký ples?“

„Ha.“ Trhám přilepenou chlopeň, vytáhnu z obálky pevný dopisní papír a přečtu nahlas: „*Nemůžu se ti dovolat. Přijed' co nejdřív. Tvůj otec je těžce nemocný.*“

Papír se snáší na zem. Uháním chodbou k telefonu.

Mezinárodní letiště v San Franciscu je i v nejlepších dnech solidní noční můra. Ovšem v den, kdy se zoufale snažíte dostat do Itálie dřív, než váš otec vydechne naposledy, je to absolutní peklo.

Než se ocitnu vmáčknutá na sedadle ekonomické třídy mezi asi tak stočtyřicetikilovou ženou s brečícím miminem na klíně a vysokoškolákem s rýmou a vytetovaným nápisem *Srát na poldy* na hřbetu levé ruky, musím absolvovat martyrium, při němž málem zmeškám let. Strkají do mě naštvaní cestující, bezpočtukrát mě někdo praští kufříkem a musím projít krušnou kontrolou zaměstnance Úřadu pro bezpečnost v dopravě, zjevně přesvědčeného, že v nějakém tělesném otvoru ukrývám pašované zboží.

Abych letěla co nejdřív, musím cestovat přes New York. Když dorazíme na letiště JFK, odklopýtám si s kalným zrakem koupit kafe a extra silnou dezinfekci na ruce.

Ať už toho studenta trápilo cokoli, souvisela s tím spousta hlenu.

Zrovna se chystám zařadit do dlouhé fronty u Starbucksu a vtom si z místa, kde stojím, všimnu na zdi u výtahu přes chodbu diskretní stříbrné cedulky. Je tam nápis *Centurion Lounge*.

Dobrotivý bože, to je salonek pro členy American Expressu!

Běžím k výtahu tak rychle, že málem ve spěchu porazím čtyřčlennou rodinu. Nevšímám si otcova nespokojeného reptání a bodám prstem do tlačítka, abych přivolala výtah. Sbíhají se mi sliny při představě oázy luxusu a klidu, z níž se díky Satanovi budu těšit.

Moje nová platinová karta manželky pana Bradleyho Hamiltona Wingatea dorazila poštou teprve minulý týden.

Žena u přepážky se příjemně usměje, projede kartu čtečkou, aby se ujistila, že jsem členka, a pak prohlásí: „Děkujeme, že se k nám připojíte, paní Wingateová. Všechno jídlo a nápoje v salonku jsou bezplatné. Můžete využít i masáže a obličejové kosmetiky, které nabízíme v soukromých lázních vzadu. Také bezplatně.“

Mám chuť ji políbit.

Popřeje mi příjemný pobyt, načež se od přepážky přesunu do velké, hezky vyzdobené místnosti. Na podlaze vyložené kobercem stojí shluky sedacích souprav, stolků a pohodlně působících křesílek. Jednomu konci prostoru dominuje barový pult. Vedle něj se táhne pult s občerstvením, u něhož postává několik cestujících s talíři. Ze skrytých reproduktorů hraje klasická hudba. Jsem v nebi.

Padnu do velkého pohodlného křesla u prosklené zdi s výhledem na ranveje. Na vedlejší křeslo odkládám kufřík, plášť a kabelku. Přistoupí ke mně servírka s táčem drinků.

„Šampaňské, madam?“

„Ano, díky.“ Beru si z její ruky šampusku s takřka nábožnou vděčností, jako kdyby mi nabídla svatý grál. Vyzunknu obsah sklenice jedním lokem, uvelebím se v křesle a vyčerpaně vydechnu.

A vtom ho uvidím.

Je tak neskutečně krásný, až mě napadne, že mám určitě halucinace. Tohle mi doslova nejdřív ze všeho prolétne hlavou, když zahlédnu boha krácejícího k barovému pultu – *mám halucinace*. Musí to tak být, protože mi navíc připadá, že se ta zosobněná mužská dokonalost pohybuje zpomaleně.

Buď jeho krása mění fyzické zákony, nebo v tom šampaňském bylo něco divného.

Vysoký brunet má v sobě onu nenucenou aristokratickou eleganci, s níž se jistí muži rodí. Usoudím, že jde o Evropana. Nejsem si jistá, co je nádhernější, zda jeho obličej, nebo úbor. V příkrém kontrastu se všemi pohodlně oblečenými cestujícími v salonku vypadá, jako kdyby právě sešel z mola na módní přehlídce.

Zakázkový modrý oblek jeho svalnaté postavě padne jako ulitý. Límeček košile září bělostí a dává vyniknout senzačně snědému nádechu pleti. Ze širokých ramen visí kašmírový svrchník v karamelovém odstínu. Zahlédnu hedvábný kapesníček v náprsní kapse, masivní stříbrné hodinky a boty zjevně ušité z toho druhu másličkově hebké kůže, o kterou máte chuť se otřít líčkem.

Zmocňuje se mě nutkání vrhnout se mu k nohám a tultit se k jeho mokasínům.

To se tomu Eurofešákovi nejspíš děje často.

Musí svou žádost zopakovat dvakrát, než se ta chudera vzpamatuje a zabere. Nalije mu pití, třesoucí se rukou a s ještě roztrěsenějším úsměvem mu podá sklenici a začne mrkat, jako by se pokoušela přivolat pomoc.

Zasmála bych se, ale je mi jí líto. Ten muž je tak ohromující, že se lidem nedostává slov, natož aby se zmohli na rozumné jednání.

Upije doušek jantarové tekutiny ze sklenice, otočí se a pomalu se rozhlíží.

Rychle stočím pohled jinam. Sice jsem žalostně zavržená nevěsta, která je na internetu kdekomu k smíchu, ale ještě v sobě mám dost hrdosti, abych se nenechala přistihnout, jak slintám blahem nad cizím chlápkem.

Žádná jiná z žen v dohledu takové zábrany nemá. V životě jsem neviděla tolik čumilů. Dokonce i někteří muži na něj zírají s posvátnou úctou.

Mé okouzlení Eurofešákem pohasne právě tak rychle, jak vzplálo.

Ve srovnání s tímhle chlápkem vypadá Brad jako Homer Simpson – a Brad je nádherný. Takže pokud Bradovo ego a sebevědomí dosahují stratosférické úrovně, neumím si představit, jak musí být tenhle Eurofešák nabubřelý a domýšlivý. Nejspíš má nějakou ženskou v každém městě po celém světě.

Rozhodnu se ho nenávidět.

Ty jeho dokonalé vlasy, čelist superhrdiny a pitomý kašmírový svrchník.

A vůbec, kdo tyhle věci nosí? Co je zač, hrabě? Vlastně vypadá, že by mohl mít hraběcí titul. No jasně že je otitulovaný. Vsadím se, že má dvanáct milenek, odírá služebnictvo a bije svého psa.

Jako obvykle, když jsem naštvaná, našpulím rty do tvaru sušené švestky, což Brada vytáčelo k nepřičetnosti. Když znovu vzhlednu, zjistím, že si mě Eurofešák zkoumavě prohlíží.

Sakra.

Tak nonšalantně, jak jen to svedu, se otočím k vedlejšímu křeslu, prohrábnu kufřík a vytáhnu skicák a tužku. S pohledem upřeným do svého klína začínám kreslit. Je to něco, co jsem dělávala už jako malá holka, a vždycky mě to zaručeně uklidní a přiměje k soustředění.

Během chvilky se vynoří obrys krásných šatů. Mají střih ve tvaru mořské panny, vyzývavé, a přitom šik, s hlubokým výstřihem vzadu, ramínky složité zdobenými křišťálovým sklem a perličkami a dlouhou vlečkou z francouzské krajky.

Náhle se vylekaně zarazím, protože mi docvakne, že kreslím svoje svatební šaty.

Vzadu za mnou říká nějaký muž: „*Che bella*. Máte velké nadání.“

Bože, to mluví on. Z mých kalhotek vyšlehnou plameny.

Z jeho hlasu, sytého a stejně másličkově hebkého jako ty boty, se ozývá lehký italský přízvuk, jemuž se daří znít uhlazeně, a přitom sexy. Vsadím se, že by mi přivodil orgasmus jen tím, že mi bude číst do ucha telefonní seznam.

Jenže ho nenávidím, takže na to zapomeňte.

„Děkuju,“ odpovím odměřeně a snažím se vysílat zpupné vibrace na způsob neruš-mě-ty-dokonalý-euroblbečku-a-tyrane-psů. Nefunguje to.

„Jste umělkyně?“

„Ne.“

„Hmm.“

Kreslím dál, nevšímám si ho a čekám, až odejde. Nedochází mu to, pořád tam stojí a sleduje, jak se moje ruka pohybuje po stránce. Jsem z toho čím dál nervóznější.

Proč nic neříká? Proč neodchází? A ta úžasná vůně, která se z něj line! Co je to sakra za kolínskou? Do prkna, nesbíhají se mi sliny?

V duchu si vynadám za svou pitomost, polknu a pokračuju v kreslení.

„Chce to volánky v kříži.“ Nakloní se přes křeslo a poklepe mi elegantním prstem na skicák. „Tady.“

Přestože jsem se je právě chystala přihodit – ve skutečnosti na šatech byly –, celá rozmrzelá předpokladem, že stojím o jeho názor, místo nich načmárám velkou ohavnou mašli.

Zasměje se.

Ten zvuk je tak sexy, že se mi zježí všechny chloupky vzadu na krku.

Strčím skicák zpátky do kufříku, popadnu kabelku a plášt a vy-mrštím se z křesla. Bez ohlížení si to namířím k baru, vylezu na stoličku a uložím všechny svoje věci k nohám. Objednám si espresso u barmanky, kterou Eurofešákova krása na chvíli připravila o dar řeči, opřu lokty o pult a položím bolavou hlavu do dlaní.

„Dotkl jsem se vás.“

Prudce zvednu hlavu. Ten italský hřebec stojí vedle mě a zírá na mě očima přesně v tom odstínu, jaký má voda na malém ostrově Bali, kam jsem chtěla jet na líbánky s Bradem – průzračně zářivě tyrkysovém. Jsou orámované tak přepychovou houštinou černých řas, že mám chuť dát mu facku.

„Čím?“ ptá se.

Svraštím obočí a mžourám na něj, protože mě svým pitomým perfektním ksichtem oslepuje. Pak se zeptá znovu, čistě pro případ, že moje děloha ještě neexplodovala.

„Čím jsem se vás dotkl?“

Uraží mě tvoje krása. Uraží mě, jak působíš na ženy. Uraží mě fakt, že máš penis. Jste muž, pane – ba přímo ztělesněná mužnost. Takže vás skrznaskrz nenávidím.

„Nemluvím anglicky,“ prohlásím a znovu položím hlavu do dlaní.

„Opravdu?“ podiví se. „Zvláštní – před chvílí jsem měl pocit, že mi rozumíte. Dovolte, abych to ještě zkusil.“

Zopakuje otázku francouzsky. Potom německy, italsky a španělsky. Když neodpovídám, promluví v jazyce, který nepoznávám, ale mohla by to být nizozemština.

Teď se vyloženě předvádí.

Zvednu hlavu a zpražím ho tak vražedným pohledem, na jaký se zmůžu. „Nechci s vámi mluvit.“

Ani nemrkne. „Aha. Jste lesbička.“

„Ne, hrabě Egotistico, nejsem lesbička! Jenom nemám náladu na konverzaci, jasné?“

„Dobrá.“ Zadívá se mi na ústa a sníží hlas o oktávu. „Na co máte náladu?“

Chci zuřit. Chci být vzteklá. Chci mu dát přes hubu. Ale mezi nohama mi detonuje termonukleární výbuch, takže se na chvíli nezmůžu na nic a jen na něj civím, zatímco mě zaplavuje vlna vroucího žáru a tuhnou mi bradavky.

Jeho plné, krásně tvarované rty se stočí do smyslného úsměvu – poněvadž evidentně vidí, jaký na mě má efekt – a konečně se dostaví kýžený hněv.

Dívám se mu do očí a procedím přes zaťaté zuby: „Ty arogantní, nafrněný, nadutý, sebestředný *náfuko*. Víš, na co mám náladu?“ Nakloním se k němu. „*Mám chuť vraždit.*“

Pokud jsem doufala, že ho ten vyšinutý výlev odradí, spletla jsem se. Oči se mu rozzáří a úsměv přejde od smyslného k naprosto obscénnímu. Znovu se zasměje a barmanka, která mi právě přinesla espresso, toužebně zavrčí.

Fráňa se mi upřeně zadívá do očí a tiše říká: „Ano, *bella*. Já tě taky chci.“

3

KIMBER

Na chvíli mám v hlavě úplně vygumováno. Kdyby se někdo zeptal, jak se jmenuju, nevěděla bych.

Pak se tam rozsvítí nějaká žárovka a dojde mi, co se děje.

„Aha, chápu.“ Můj smích je tak kyselý, že by rozežral ocel. „Jsi k popukání, příteli. Moc vtipné.“ Kouknu na hedvábný kapesníček v jeho náprsní kapse. „Kde je schovaná kamera? Tady? Nebo v knoflíku na saku?“

Nakloním se k němu a oslovím horní knoflík obleku. „Jdi se vycpat.“

Frája nemá ani tolik slušnosti, aby se tvářil rozpačitě, když jsem ho přistihla. Jednoduše na mě hledí s pobaveným výrazem v těch žhavých tyrkysových očích a nejspíš čeká, jakou další podivnou roztomilost udělám.

Pohrdavě mávnu rukou. „Klid se. Na tyhle nesmysly nemám čas.“

„Jaké nesmysly? Že po tobě nějaký muž touží?“

Vztekle na něj hledím. Teď už jsem opravdu našťvaná. „Poslyš, pobavil ses. Máš moje fotky a video, tak můžeš zalézt zpátky do jeskyně, odkud jsi vyšel, a dát všechno svinstvo na net, ať se mi všichni můžou smát ještě víc. A mezi námi, nechce se mi *věřit*, žes klesl tak hluboko, abys zjistil, kam jedu, a šmíroval mě až do New Yorku. Namouduši, jestli na mě budou čekat nějakí tví kámoši, až příště vystoupím z letadla, budu hodně zlá.“

Nakloní hlavu k jedné straně a prohlíží si mě.

„Chceš to přejít mlčením? Poslední chlápek, který to udělal, skončil s přeraženým nosem. Varuju tě.“

Vyzunknu espresso a přes okraj porcelánového hrníčku vztekle pohlédnu na barmanku, která neodešla a celou tu dobu tam stojí a poslouchá. Vypadá pohoršeně, že jsem Eurofešáka odmítla, takže mám pocit, že bych jí to měla vysvětlit. „Je to paparazzi,“ říkám a vystrčím k němu bradu.

„Slovo *paparazzi* je v plurálu,“ namítne klidně.

Pomalu se nadechnu, vydechnu a sevřu hrníček tak silně, že se snad rozletí na kusy. „Stejně jako slovo *pěsti*.“

Usadí se na stoličce vedle mě a osloví zírající barmanku. „Ještě jednou Glenlivet, prosím, a pro dámu další šampaňské.“

Její výraz je k nezaplacení. Vážně, já být Eurofešák, fotím ji, ne mě.

Otočí se, odchází a nechá mě tam samu s dusivým vztekem a Italem pevně odhodlaným mě pokořit.

„Počkat.“ Znovu se na něj podívám. „Nejspíš ani nejsi opravdový Ital, co?“

Usměje se a vystaví na odiv dokonale bílé zuby. Pak něco řekne italsky.

„To není žádný důkaz. Kdybych spustila mandarínsky, neznamená to, že jsem Číňanka.“

Zvedne tmavé obočí. „Mluvíš mandarínsky?“

„O to mi nejde.“

„Chceš nějaký jiný důkaz?“

Přimhouřím oči nad sugestivním tónem jeho hlasu. „Kromě testu DNA neexistuje jiný způsob, jak bys mohl prokázat, že jsi Ital.“

„Ovšemže existuje.“

Zaskřípu zuby a řeknu: „Tak jo. Přistoupím na tu tvou hloupou hru. Jak dokážeš, že jsi Ital?“

Modré oči mu žhnou. „Milovala ses někdy s Italem?“ zeptá se o dost hlubším hlasem.

Obrátím oči v sloup a vydechnu. „Prokristapána.“

Znovu mě počastuje tím šíleně sexy smíchem. „Přesně.“

Barmanka se vrací s drinky, postaví je před nás, stojí tam a dychtivě na nás hledí. Divím se, že si nepřistrčí židli. Když se na ni zamračím, posune se o půl metru dál a předstírá, že leští pult.

Eurofešák zvedá sklenku. „Takže tě sledují paparazzi.“

Další hrátky. Ten chlap je k nevíře. „Nazvěme je tím, čím jsou: odpad.“

Přiloží sklenku ke rtům, zakloní hlavu a polkne. Dívám se, jak mu poskočí ohryzek, a potlačím nutkání olíznout ho.

„I odpad se dá využít.“

Znechuceně zafrkám. „Bože, jak v noci spíš?“

„Jako dudek, díky.“

Vztekle hledím na jeho dokonalý profil a přeju si, ať mu exploduje kebule. Bohužel jsem dosud žádné nadpřirozené schopnosti nezískala, takže jeho hloupá hezká hlava zůstává netknutá.

Přistrčí ke mně šampusku, přičemž mu manžeta košile vyjede nad zápěstí a poskytne mi dobrý výhled na hodinky. Brad je jimi posedlý – zarputile jim říká „časoměřiče“ a má jich celou sbírku –, takže jsem už absurdně předražených hodinek viděla víc než dost.

Ve srovnání s těmi, co má na ruce Eurofešák, se ty Bradovy podobají dětským cenám z automatu na žvýkačky.

„Máš zajímavý ohoz. Samé drahé kousky. Ty a tví kumpáni losujete, kdo si vezme kašmírový svrchník a hodinky Patek Philippe, nebo máte nějaký rozpis na to, kdo se bude při šmírování nevinných lidí vydávat za bohatého playboye? Nebo jsi hrabě?“

„Nejsem hrabě,“ odpoví zcela vážně.

„No vida! Evidentně.“

„Jsem markýz.“

Je to tak hloupá lest, že nemůžu odolat a dobírám si ho. „Markýz? Jako markýza, taková ta stříška?“

Pátřavě se mi dívá do obličeje, pohrdavě si prohlíží můj výraz. S očima visícíma na mých rtech prohlásí: „Markýz je víc než hrabě.“

„Ach ano,“ odpovím suše. „Víc než hrabě. To musí být bezva.“

„O trochu méně než vévoda, pokud tě to uklidní.“

„Jo, *hodně*.“ Vztekle vypiju šampaňské. *Ten má ale nervy, pitomec. Dělá ze sebe italského supermodela s titulem. Měla bych ho kopnout do koulí.* „Jak ses vůbec dostal do tohoto salonku? Zamrkal jsi těmi modrými kukadly na paní vpředu u přepážky? Nabulíkoval jsi jí ty svoje řečičky, až se jí mozek proměnil v promáčenou hromádku špaget? Bože, musíš se fakt hodit na spoustu džobů. Á, nebyl jsi to ty, kdo se na novoročním večírku Paris Hiltonové dostal přes veškeré ochranky a vyfotil všechny záběry pod její sukni?“

„Jsi opravdu okouzující,“ sdělí mi korektní angličtinou a usměje se. „Velice americká. Mé matce by ses moc líbila.“

„Ha! To určitě! Kdepak je? Ve státním nápravném zařízení?“

Poprvé nasadí výraz, který nepůsobí příjemně. Mračí se, najednou z něj jde strach, a příkře něco vykládá italsky.

„Promiň, tomu jsem nerozuměla.“

„Říkal jsem, ať neurážíš mou matku.“

Chvilí na něj užasle civím a pak se rozesměju. „Musím uznat, že jsi své práci oddaný. Měl by ses dát na herectví. Nebo dělat modeling! Mohl bys vydělat majlant. Můj nejlepší kamarád je manekýn a je úplně *absurdní*, kolik...“

„Proč jsi smutná?“

Mohl by mě rovnou bodnout dýkou do srdce, tak moc to bolí. Můj smích umírá, hrdlo se svírá a do očí se mi začínají drát horké slzy.

„Tohle je podlé,“ šeptám. „To je od tebe vyloženě podlé.“

„Promiň, nechápu...“

„Nech mě být. Jdi pryč.“

Nemůžu se na něj ani podívat a radši zírám na bublinky stoupající v mé sklenici šampaňského.

Po chvíli tiše vydechne a vstane. Zamumlá další omluvu a odchází.

Nemůžu uvěřit, že jsem s ním mluvila. Nejspíš má celý rozhovor nahraný. Tihle bezcitní darebáci mě pronásledují celé měsíce, od chvíle, kdy bylo oznámeno, že jsem se zasnoubila s Bradem. „Popelka alias Kimberella dostane svého prince,“ oznamoval posměšně jeden článek. Odvážná chudá švadlena se provdá za příslušníka americké šlechty, zlatého synka z dynastie politiků.

Ano, zní to úplně jako pohádka o Popelce. Až na to, že jejího prince nenutil ke sňatku otec pod hrozbou, že přijde o dědictví.

Ale nejhorší, opravdu srdcervoucí a nanejvýš ubíjející je skutečnost, že o tom věděli všichni, jenom já ne.

Všichni věděli, že Brad holduje hazardu, dělá obrovské dluhy s otcovou kreditní kartou a má na každém rohu nějakou ženskou. Všichni věděli, že je největší hrozbou pro otcovu politickou kariéru a dobré jméno rodiny, a všem bylo známo, že mu dal otec ultimátum.

Buď se oženíš a usadíš, nebo s tebou končím.

Bradovi přišlo velice vhod, že jsem tak důvěřivá a zaslepená. A bláznivě zamilovaná. Měl to hrozně snadné.

Všichni ale nebyli přesvědčeni o mé nevinosti. V několika článcích na netu se objevily spekulace, že jsem o Bradových potížích věděla a snesla se jako sup na bezmocnou mrtvolu jeho plejbojských časů, abych do ní klovala a naplnila si kapsy jeho penězi.

Jako by mi na nich záleželo. Dělá se mi zle, když si vzpomenu, kolikrát jsem mu řekla, že ho miluju, načež zabručel, že on mě taky, a odvrátil hlavu.

K čertu s láskou. K čertu s *chlapy*. Ať jdou někam! Odteď se hodlám soustředit na práci.

Ale nejdřív musím doletět do Itálie.

„Ne, to není možné. Musím se do toho letadla dostat.“

„Je mi líto, madam. Došlo k omylu při prodeji letenek. Vaše sedadlo přidělili jinému cestujícímu. Opravdu s tím nic nenadělám.“

Žena v červené vestě se u brány tváří omluvně, uznávám. Ale jestli si myslí, že jí a těmhle aerolinkám dovolím, aby mě vyšoupli z letadla, tak je cvok.

Nakloním se přes přepážku a říkám důrazně: „Vy mě neposloucháte. *Musím* cestovat tímto letem.“

„Můžeme vás dát na standby na další, což bude...“ Podívá se na monitor. „Zítřka v deset.“

„*Zítřka?* Děláte si srandu?“

Poprvé za těch několik minut od chvíle, kdy se z reproduktoru ozvalo, že se mám dostavit k přepážce, se tváří znepokojeně.

Sáhne pod pult. „Tady je soupis vašich práv...“

„Nechci váš soupis. Chci svoje sedadlo.“

Drží před sebou složený papír jako dárek na usmířenou. „Můžeme vám nabídnout náhradu kvůli znemožnění nástupu na palubu formou hotovosti, šeku nebo voucherů pro příští let, ale na *tento* vás dát nemůžu. Je mi líto.“

Potím se v podpaží. Rozbuší se mi srdce, pulz prudce stoupá. Snažím se zachovat klid, aby mě nezatkla letištní ochranka. „Vy mi nerozumíte,“ říkám. „V Itálii mi umírá otec. Kdybych musela čekat do zítřka, mohl by umřít, ještě než se tam dostanu.“

Žena se mnou ztrácí trpělivost a nasadí strohý tón. „Slečno, jsou tu další klienti, kterým se musím věnovat. Opravdu pro vás nemůžu udělat víc než to, co nabízím.“

Nejspíš to způsobila degradace z „madam“ na „slečnu“, možná se na tom podílelo všechno ostatní, čím jsem v posledních dnech prošla, ale v tu chvíli mi rupnou nervy.

Sevru okraj přepážky a zařvu: „*Můj otec umírá! Musím letět tímhle spojem!*“

„Chápu, že jste zklamaná...“

„Ne, nejsem zklamaná, zlobím se! Jak mě můžete jen tak nahodile vyšoupnout z letadla? Zaplatila jsem stejně jako všichni ostatní! Není to fér!“

Žena rudne. Je mi jí líto, nemůže za to, že aerolinky při prodeji letenek překročily kapacitu letu, ale jednat s rozhněvanými zákazníky je její práce a pro tyhle rozhněvané zákazníky, se kterými její zaměstnavatel vyjebal, taky musí zařizovat náhradní řešení.

A vůbec, přece v téhle debilní společnosti chtěla pracovat. Kdyby se chtěla vyhnout nepříjemným konfliktům s pološilenými cestujícími, mohla třeba trénovat psy.

„Musíte z toho letu vykázat někoho jiného – někoho, jehož otce nepostihl v jiné zemi těžký infarkt! Přece musíte mít řešení pro nouzové situace, že ano?“

Když na mě vrhne ledový pohled, zopakuju prosebně: „*Že ano?*“

„Prosím, slečno, ustupte od přepážky.“

Najednou jsem si vědomá všech těch lidí, kteří čekají v prostoru u brány a zírají na mě, a taky si všimnu, že mě ze svého místa u průchodu pro nástup na palubu sleduje sekuriťák.

Můj hněv přerůstá v paniku. *Sakra. To snad ne!* Do očí se mi derou slzy, třesoucím se hlasem říkám: „Prosím. Snažně prosím. S otcem jsem se neviděla pět let. Jinou rodinu už nemám. Musím se k němu dostat. Musím letět tímto letadlem. Kdyby umřel a já tam nebyla, nikdy si to neodpustím.“

Letuška otvírá ústa, aby mě umlčela, ale vtom se za mnou ozve hlas: „Dáma může mít moje sedadlo.“

Ani se nemusím otáčet, vím, komu hlas patří. Ten přízvuk, z něhož tají kalhotky, bych poznala kdekoli.

Letuška u přepážky navíc vypadá, jako by ji posadili na elektrické křeslo.

„Ach pane, to je od vás moc hezké. Víte to jistě?“ Podívá se na mě a zamračí se, zjevně přesvědčená, že si ani nezasloužím stát poblíž Eurofešáka, natož těžit z jeho velkorysého gesta.

„Určitě.“

Obejde mě zleva a stoupne si vedle mě, takže ho už vidím. Otrže se mi paží o rameno a po zádech mi přejede mráz.

„Podívám se, jestli se to dá zařídit. V některých případech převod povolujeme. Můžu prosím vidět váš palubní lístek?“

Frája na mě upřeně hledí a usmívá se. Vytáhne z vnitřní kapsy svrchníku palubní vstupenku a podává ji letušce, aniž by odtrhl oči od mého obličeje.

Přiškrceným hlasem se ptám: „Cestuješ tímhle letem?“

Královským gestem kývne hlavou.

„Nejsi paparazzi?“

„*Paparazzo*“, opraví mě. „A pokud vím, tak ne.“

Otáčím se k němu. „Ehm, a to s hrabětem...“

„Markýz.“ V očích mu pohrává smích. „A není to žádná stříška.“

Položím si ruku na hrud' a vydechnu: „Probůh. Opravdu se omlouvám.“

„Pane,“ zacvrliká letuška.

Chvíli na sebe s frájou hledíme a připadá mi to jako věčnost, ale pak oči odtrhne a podívá se na ni. „Ano?“

„Tohle je letenka do první třídy.“

Vylekaně na ni pohlédnu. Zírá na mě se zvednutým obočím asi jako: *Obě víme, že si první třídu nezasloužíš, holka.*

„Ano, jistě,“ odpoví Eurofešák kategoricky. „Nějaký problém?“

Žena se podívá nejdřív na mě a pak na něj a nasadí na tvář široký falešný úsměv. „Vůbec ne, pane. Průkaz totožnosti, prosím?“

Vytáhne z další kapsy svrchníku pas a podá jí ho.

„Madam, můžu znovu vidět váš palubní lístek a pas, prosím?“ Letuška se na mě sladce usměje.

Neuvěřitelné. Nanovo mě povýšila na „madam“.

S naprostým úžasem sleduju, jak letuška ťuká do klávesnice a mění rezervace, abych se dostala do letadla. Otočím se a zjistím, že na mě Eurofešák zírá s touž laserovou intenzitou, jako když jsem vzhledla od skicáku a přistihla ho, jak civí.

„To ti nemůžu dovolit,“ říkám.

„Ovšemže můžeš.“

„Je to krásné gesto, ale tvoje letenka musela stát učiněný majlant.“

Letuška usoudí, že je na čase být nápomocná. „Plná cena za non-stop let do Florencie první třídou dělá 10 608 dolarů.“

Čelist mi vypadne z pantů a visí někde u hrudi.

Eurofešák vidí mé zděšení a snaživě mě chlácholí. „To je cena za cestu tam a zpátky.“

„Promiň, ale tuhle částku ti nedokážu vrátit. Ráda bych tvou šlechetnou nabídku přijala, ale nemůžu.“

Nakloní hlavu stranou, jako by o něčem uvažoval. Stočí pohled k mému kufříku. „Tvůj skicák.“

„Cože?“ Jsem tak vyděšená, že mluvím moc hlasitě a letuška nadskočí.

„Tvůj skicák. Vezmu si ho výměnou za letenku.“

Říká, že je naprosto rozumné směnit za něj letenku v hodnotě přes deset tisíc dolarů, a očekává, že mu ho bez rozmyšlení předám. Jenže netuší, že v něm nejsou čmáranice někoho, kdo si kreslí jen tak pro zábavu.

Jsou tam nákresy celé mé jarní kolekce, na níž jsem hodlala pracovat, jen co se vrátím z líbánek.

Z líbánek možná sešlo, ale z kolekce ne – a ještě jsem si ty obrázky nenaskenovala do počítače.

Což znamená, že kdybych mu skicák dala, návrhy budou navždycky pryč.

Sevřu kufřík a strčím si ho za záda. „To nepůjde.“

Oči mu potemní zábleskem hněvu a rychle se zase vrátí ke klídku tropických vod. Poznám, že není zvyklý slyšet *ne*, ale ze všech sil to maskuje upjatým úsměvem.

„Chápu. Hodně štěstí s tvým otcem.“ Obrátí se k letušce, která náš rozhovor sleduje stejně dychtivě jako ta barmanka. „Zdá se, že nakonec není nutné, abych svou letenku postoupil...“

„Počkej.“ V záchvatu paniky ho drapnu za rukáv jeho luxusního kabátu.

Podívá se na mě s blahosklonně zvednutým obočím.

„Proč chceš ten skicák? Nemůžu ti dát něco jiného?“

Když znovu nasadí svůj smyslňý úsměv, pochopím, jak hrozně to zní. „Nedělám ti návrhy.“

„Ne? Škoda.“

Zíráme na sebe, jeden druhému přímo do očí. V těch jeho nepochoybně plane žár.

S těžkým srdcem si uvědomím, že se musím rozhodnout. Buď se zaprodám, nebo přijdu o jarní kolekci.

Moje panika přerůstá v hysterii se vším všudy. V mém těle vypukne tahanice mezi hormony, mozkiem a morálním kompasem, který – mám-li být zcela upřímná – vzdá boj skoro hned.

Takže boj na život a na smrt spolu svádí logika s hormony. Děloha mě nadšeně povzbuzuje, radostně hopsá a mává bambulemi.

Logika mi napovídá, že jsem se Bradovi dávala celé roky *zadara* a nemám z toho nic. Ne, počkat – tohle je dílo mých záluďných hormonů, které evidentně straní Eurofešákovi. Ve skutečnosti mi logika sděluje, že za chvíli začnou cestující nastupovat na palubu. Pokud chce Eurofešák trochu sexu, nejspíš by se spokojil s krátkým orálkem v kabině na pánských záchodech. Na nic jiného jednoduše není čas.

Moje hormony při tom pomyšlení ječí radostí, ale logika je mrzutě upozorňuje, že pokud je Eurofešák typ muže, který by si ho nechal vykourit od cizí ženské na letišťných záchodech, je nejspíš prolezlý sexuálně přenosnými chorobami.

Tým hormonů připomíná, že na pánských záchodech bude automat na kondomy.

Tým logiky připomíná, že bych nejspíš dala nákresy znovu dohromady podle paměti. Třeba ne dokonale, ale asi by to stačilo.

Tým hormonů říká jo, *přece si ho prohlídni*. Jeho penis je pravděpodobně stejně skvostný jako zbytek těla. Zlato, užili byste si oba a ty bys *navíc* dostala svůj ubohý zadek do letadla.

Tým logiky vzdychá a varuje mě, že i když se na to můj morální kompas vykašlal, připadala bych si pošpiněná a zneužitá, a nemám toho tento týden už dost?

Mohutně vydechnu, pustím Eurofešákův kašmírový rukáv a rozevřu kufřík. Podám mu oběma rukama skicák jako nějaký vzácný dar.

„Tu máš, vem si ho. Nic nemá takovou cenu, abych kvůli tomu propásla tenhle let.“

Dokonce ani pohled na tvůj skvostný penis.

Chvíli si mlčky prohlíží můj obličej a pak bere skicák z mých rukou. Začne jím listovat. Nepřítomně požádá letušku, ať zařídí převod letenky.

Žena vrtí hlavou, jako by se těm nesmyslům taky zdráhala uvěřit, a znovu ťuká do klávesnice.

„Tyhle jsou úžasné,“ šeptá Eurofešák a obdivně hledí na nákres elegantních červených šatů s jedním odhaleným ramenem, jaké by si žena s vytríbeným vkusem mohla vzít na formální společenskou událost. Tělo modelky je načrtnuté jen zhruba, zato detaily šatů jsem pečlivě vypracovala. Jako by vyskakovaly ze stránky. Skoro slyším šustění hedvábí, když se sukně pohupuje kolem modelčiny nohou.

„Jo, a teď jsou ty obrázky tvoje, užij si je.“

Snažím se mluvit hlasem oproštěným od trpkosti, protože koneckonců dostanu to, co chci. Nemusím čekat do zítřka na další let a doufejme, že se díky tomu dostanu k tatínkovu lůžku dřív, než dojde na nejhorší.

„Čistě ze zvědavosti, proč je chceš mít?“

Eurofešák se na mě podívá a po rtech mu přeběhne nemilosrdný výraz. „Jsem nadšený sběratel.“

Zamračím se na něj. „Skicáků?“

Chvilku zaváhá, jen zlomek vteřiny. Možná se mi to jen zdálo.

„Umění.“

Lichotí mi, že moje nákresy považuje za umění, ale přitom jsem zdrcená ze ztráty skicáku a do toho plná vděku, že mi přenechal